USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Lenky Krupičkové a Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci ze dne 29. 11. 2022, č. j. 58 A 9/2022-34,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 9. 2022, č. j. CPR-18018-3/ČJ-2022-930310-V235, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 5. 2022, č. j. KRPU-218053-31/ČJ-2021-040026-SV. Uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku a dobu k vycestování z území České republiky (dále též „ČR“). Současně vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále též „krajský soud“) shora označeným rozsudkem zamítl. Podle krajského soudu žalovaná řádně posoudila přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vysvětlila, proč i přes existenci funkčního vztahu s dcerou není citová vazba žalobce a jeho zletilé dcery, která se živí sama a žije se svým přítelem, překážkou pro jejich časově omezené oddělení. K odloučení žalobce s dcerou navíc došlo již v průběhu výkonu trestu odnětí svobody žalobce v letech 2008 až 2013. Posouzení

žalované v tomto aspektu odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, která vychází z rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“) k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“). Ten neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu. Podle krajského soudu žalobce zlehčuje důvody, které vedly k jeho vyhoštění. Bylo to kriminální jednání žalobce, které vedlo ke zrušení jeho povolení k trvalému pobytu. V letech 2018 až 2020 mu pak byla třikrát uložena povinnost opustit území a stanovena doba k vycestování v celkové délce 390 dní. Žalobce přesto nevycestoval a dále, byť krátkodobě, ale opakovaně na území neoprávněně pobýval. Správní vyhoštění mu tedy bylo uloženo teprve poté, co žalobce opakovaně nerespektoval mírnější prostředky, a to na dolním rozmezí zákonem stanovené doby. Přestože v rozhodnutí z roku 2018 bylo správní vyhoštění žalobce označeno za nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, jeho poměry se od té doby změnily. Dcera žalobce dospěla a stala se na něm nezávislou. Z hlediska závažnosti protiprávního jednání pak žalobci výrazně přitěžuje opakovanost neoprávněného pobytu. Krajský soud připomněl, že správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy a že neexistuje žádné subjektivní ústavně zaručené právo cizince na pobyt na území ČR.

III.

[3] Proti shora označenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Namítl, že se krajský soud dostatečně pečlivě a uceleně nevypořádal s otázkou přiměřenosti správního vyhoštění. Tento zásah by vedl k nenávratnému zpřetržení zejména rodinných vazeb, které stěžovatel musel po výkonu trestu odnětí svobody usilovně obnovit. Tyto vazby přitom udržuje a prohlubuje. Krom toho vede fakticky rodinný život s partnerkou a její nezletilou dcerou. K tomu stěžovatel odkázal na široké pojetí soukromého života podle čl. 8 Úmluvy a související judikatury ESLP. Krajský soud i žalovaná pochybili tím, že hodnotili jednotlivé stránky soukromého života stěžovatele odděleně a bez jejich vzájemné souvislosti. Hodnocení přiměřenosti má vzít rovněž v potaz, zda vycestováním nebude stěžovatel zbaven svého práva vytvářet a rozvíjet momentální vztahy. Stěžovatel zdůraznil partnerský vztah a nejlepší zájem nezletilého dítěte. Dále se vymezil proti tomu, že by zlehčoval své minulé excesy. Stěžovatel nepopírá důvody, které vedly k pozbytí pobytového oprávnění a ke správnímu vyhoštění. Je však přesvědčen o tom, že by i trestaní cizinci měli dostat druhou šanci. Podmíněné propuštění stěžovatele hraje významnou roli v jeho začlenění do české společnosti. Pominou-li se krátkodobé neoprávněné pobyty, pak je zjevné, že se stěžovatel napravil a upřímně se snaží nahradit ztracené roky s nejbližšími. Vyhoštění by mělo rovněž negativní následky ve vztahu ke správnímu řízení ve věci povolení k přechodnému pobytu a soudnímu řízení ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu. Dále by vyhoštění stěžovatele mohlo nutit k vycestování také jeho dceru, avšak unijní občan nemůže být připraven o možnost skutečně využívat podstatné části práv plynoucích z tohoto postavení. Krom toho není podle rozsudku ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 301/2019-40, možné nutit občana ČR ani nepřímo k opuštění vlasti. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí žalované. Současně požádal, aby soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na spisový materiál. Uvedla, že ve svém postupu a závěrech neshledává pochybení a plně souhlasí s názorem uvedeným v napadeném rozsudku. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Otázce přijatelnosti kasační stížnosti se ostatně stěžovatel vůbec nevěnoval a neuvedl, proč by snad jeho kasační stížnost měla být přijatelná. Nejvyšší správní soud tedy vyhodnotil kasační stížnost jako nepřijatelnou.

[8] Námitky, v nichž stěžovatel poukazoval na svůj faktický rodinný život s partnerkou a její nezletilou dcerou, na dopady správního vyhoštění ve vztahu k dalším řízením a jejich aspektům, či na rozpor rozhodnutí o správním vyhoštění se závěry rozsudku č. j. 10 Azs 301/2019-40, jsou nepřípustné. Stěžovatel je totiž neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Kasační stížnost ve věci zrušení trvalého pobytu stěžovatel podal již dne 29. 6. 2021 (soudu známo z úřední činnosti - řízení vedené pod sp. zn. 10 Azs 267/2021), tedy více než rok před podáním správní žaloby (7. 10. 2022). Rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu zrušil krajský soud pro absenci výslechu dcery stěžovatele rozsudkem ze dne 20. 4. 2022, tedy rovněž před podáním správní žaloby. Z rozhodnutí žalované také vyplývá, že stěžovatel zmiňoval vztah s přítelkyní (kterou v dané době blíže neidentifikoval) již v řízení před správním orgánem I. stupně. K případnému prohloubení tohoto vztahu za situace, kdy stěžovatel již pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2021, č. j. 7 Azs 85/2021-35. V případě dcery stěžovatele pak nelze aplikovat ani závěry rozsudku č. j. 10 Azs 301/2019-40. Ten se totiž zabýval případem nezletilého dítěte (občana ČR) svěřeného do péče rodiče, kterému byla stanovena povinnost opustit území ČR za situace, kdy druhý rodič o dítě nejevil žádný zájem. Nezletilé dítě tedy bylo na jediném rodiči

existenčně závislé a v případě jeho vycestování nebylo s to na území ČR samo zůstat. Dcera stěžovatele je však již zletilá a samostatná. V případě správního vyhoštění stěžovatele jí nic nebrání v tom, aby na území ČR zůstala.

[9] Převážná část kasační argumentace stěžovatele pak spočívá v tom, že krajský soud chybně vyhodnotil přiměřenost uloženého správního vyhoštění z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Tuto otázku nicméně krajský soud posoudil plně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se danou problematikou zabýval mnohokrát (např. rozsudky ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013-43, ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014-42, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, ze dne 27. 9. 2019, č. j. 5 Azs 189/2018-22, ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020-40, a další). S ohledem na skutkové okolnosti nyní souzené věci (konkrétní poměry stěžovatele) nelze závěrům krajského soudu nic vytknout. Krajský soud vyšel z tvrzení stěžovatele uplatněných v rámci správního a soudního řízení a ta objektivně hodnotil. Velmi přiléhavě zdůraznil, že podle tvrzení stěžovatele probíhá vztah s dcerou formou návštěv. Zletilá dcera stěžovatele je samostatná, sama se živí, žije se svým přítelem a není na stěžovateli existenčně závislá. Obdobné platí ke vztahu stěžovatele s jeho bratrem, se kterým je podle vlastního tvrzení v kontaktu asi jednou měsíčně. Soukromý život stěžovatele přitom krajský soud řádně vyhodnotil v jeho celistvosti, a to s ohledem na obsah žalobních námitek. Stěžovatel sice nyní namítá, že soukromý život tvoří spletitá síť mezilidských vztahů, zároveň však v řízení před správními orgány a žalovaným blíže neozřejmil, jaké další významné mezilidské vztahy si na území České republiky vytvořil, a omezil se na popsání vztahu se svou dcerou a se svým bratrem. Přestože ve správním řízení vyšlo najevo, že stěžovatel má i přítelkyni, on sám k tomuto vztahu nic bližšího nesdělil a činí tak (nepřípustně, viz výše) až v kasační stížnosti.

[10] Krajský soud rovněž správně zohlednil, že stěžovatel opakovaně nerespektoval mírnější prostředky ve formě povinnosti opustit území a neřídil se výjezdními příkazy. Především opakované protiprávní jednání stěžovatele přitom odůvodňuje nutnost uložení přísnějšího opatření ve formě správního vyhoštění, které obstojí i při poměření daného zásahu s aktuálním rodinným a soukromým životem stěžovatele na území ČR. Nutno rovněž uvést, že důvodem správního vyhoštění stěžovatele nebylo jeho dřívější protiprávní jednání spočívající v páchání trestné činnosti, ale spočívající v pobytu na území ČR bez pobytového oprávnění. To, zda byl stěžovatel podmíněně propuštěn, či zda se napravil, je z tohoto hlediska irelevantní, podstatné je právě to, že neměl zajištěný pobytový titul, opakovaně mu byla uložena povinnost opustit území ČR, a přesto se zde nadále zdržoval. Skutečnost, že dříve trestnou činnost páchal, toliko dokresluje jeho vztah k právním předpisům, které následně porušoval právě z hlediska pobytového.

[11] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení krajského soudu takové intenzity, které by mohlo vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. usnesení ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). Napadený rozsudek koresponduje s ustálenou judikaturou, která dává odpověď na kasační a v konečném důsledku rovněž žalobní námitky. Nejvyšší správní soud se proto s hodnocením provedeným krajským soudem plně ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. S ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně

nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí, čímž odpadl důvod návrhu.

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4.). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. března 2023

David Hipšr v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Suchánková